

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 93/2013
18.04.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Надежде Радевић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву који је поднео Т.Д. из Ш., преко пуномоћника С.М., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке - решења Управног суда 20 Уп. 180/12 од 24.01.2013. године, уз учешће противне странке Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, у предмету дисциплинском, у нејавној седници већа одржаној дана 18.04.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба тужиоца Т.Д. из Ш. за понављање управно-судског поступка окончаног пресудом Управног суда 17 У 12022/10 (2009) од 19.01.2011. године, којом је одбијена тужба тужиоца поднета против решења већа Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова у Београду, Дк.бр.116-96/2009 од 05.08.2009. године, којим је одбијен као неоснован приговор тужиоца изјављен на решење дисциплинског старешине Полицијске управе за Град Београд, Дс. број 116-1/3,4 од 07.04.2008. године. Наведеним решењем од 07.04.2008. године утврђена је дисциплинска одговорност тужиоца, распоређеног на радном месту полицајац у ПС Савски Венац, Полицијска управа за Град Београд и то за тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тач. 7, 15. и 19. Закона о полицији, те му је за учињену повреду изречена дисциплинска мера: престанак радног односа.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења подносилац указује да је тим решењем повређена одредба члана 56. Закона о управним споровима, јер је суд ову одредбу погрешно цитирао и из ње извео негативан закључак за одбачај тужбе. Наводи да није могао раније употребити доказ који је доставио уз тужбу за понављање поступка, јер га није имао иако је сво време оспоравао чињеницу у погледу постојања дела које му је стављено на терет. Сматра да је суд погрешно тумачио члан 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, када је навео да нису испуњени услови за понављање јер спор није решен на основу чињеничног стања које је суд утврдио у управно-судском поступку. Указује на повреде члана 34. и 35. Устава Републике Србије, којим се прокламује презумција невиности док се не докаже кривица, јер је суд прихватио кривицу тужиоца пре него што је она утврђена, одбијајући тужбу у управном спору, а када је доказано да није било места вођењу поступка, оглушује се о тужбу за понављање и фактичку рехабилитацију тужиоца. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи побијану судску одлуку, као и да му досуди трошкове вођења поступка по адвокатској тарифи у укупном износу од 174.000,00 динара.

Противна странка је поступајући по налогу Врховног касационог суда доставила списе предмета који се односе на предмет управног спора, али у остављеном року није доставила одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијаног решења Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву, јер је нашао да тужилац није учинио вероватним постојање законског основа из члана 56. став 1. тач. 1. и 3. Закона о управним споровима, за понављање судског поступка окончаног пресудом 17 У 12022/10 (2009) од 19.01.2011. године. Ово из разлога што у конкретном случају суд није утврђивао чињенично стање, нити изводио доказе у управно-судском поступку који је окончан пресудом чије се понављање тражи, нити је чињенично стање засновао на пресуди донетој у кривичном поступку која је касније укинута другом правноснажним судском пресудом.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреда правила поступка, уз правилну примену одредбе члана 56. став 1. тач. 1. и 3. и члана 60. Закона о управним споровима на утврђено чињенично стање. Из достављених списа Управног суда Уп 180/12 види се да у управном спору који је завршен правноснажном пресудом истог суда 17 У 12022/10 (2009) од 19.01.2011. године, суд није утврђивао чињенице, већ је наведену пресуду донео на основу чињеничног стања утврђеног у управном поступку, као и да чињенично стање није засновано на каквој пресуди донетој у кривичној ствари. Стога Врховни касациони суд налази да је правилно закључивање из образложења побијаног решења да тужилац није учинио бар вероватним постојање законских основа за понављање судског поступка из члана 56. став 1. тач. 1. 3. Закона о управним споровима, на које се позива у тужби за понављање судског поступка. Ово јер, и по схватању Врховног касационог суда, нове чињенице и нови докази односно пресуда донета у кривичној или грађанској ствари која је касније укинута другом правноснажном судском одлуком, могу бити разлог за понављање судског поступка који је завршен правноснажном пресудом или решењем суда у смислу члана 56. став 1. тачка 1. и тачка 3. Закона о управним споровима, само ако су те чињенице утврђене и докази извођени у управно-судском поступку и на тако утврђеном чињеничном стању заснована судска одлука, односно ако је судска одлука заснована на пресуди која је касније укинута. Дакле, када су у тужби за понављање поступка наведени такви разлози који се не односе на чињенице које су утврђене у поступку пред судом, већ се тичу чињеница које су биле утврђене у управном поступку, тада ти разлози могу представљати законски основ само за понављање у управном поступку, а не и за понављање управног спора пред судом пред којим у ранијем решавању о истој ствари није био спроведен никакав доказни поступак.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева истицане и у тужби, па је нашао да су ти наводи без утицаја на другачију одлуку о законитости побијаног решења, јер се њима не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда дата у образложењу тог решења о постојању услова из члана 60. у вези члана 56. Закона о управним споровима за доношење решења о одбачају тужбе у овом управном спору.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

Имајући у виду одлуку дату у диспозитиву ове пресуде, суд није посебно разматрао захтев подносиоца захтева за накнаду судских трошкова у поступку по овом захтеву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 18.04.2013. године, Узп 93/2013

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић, с.р.